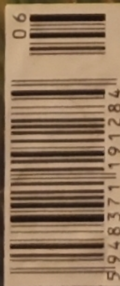
6
2006

Cărticica Draga mea pentru copii

Director fondator: Mariana Brăescu

CASA

SCARA

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

sumar

6
2006

Cărticica Draga mea
pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
REDACTOR: Manuela Covaleov

DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT
Sandi Apostoloiu

TIPAR
Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

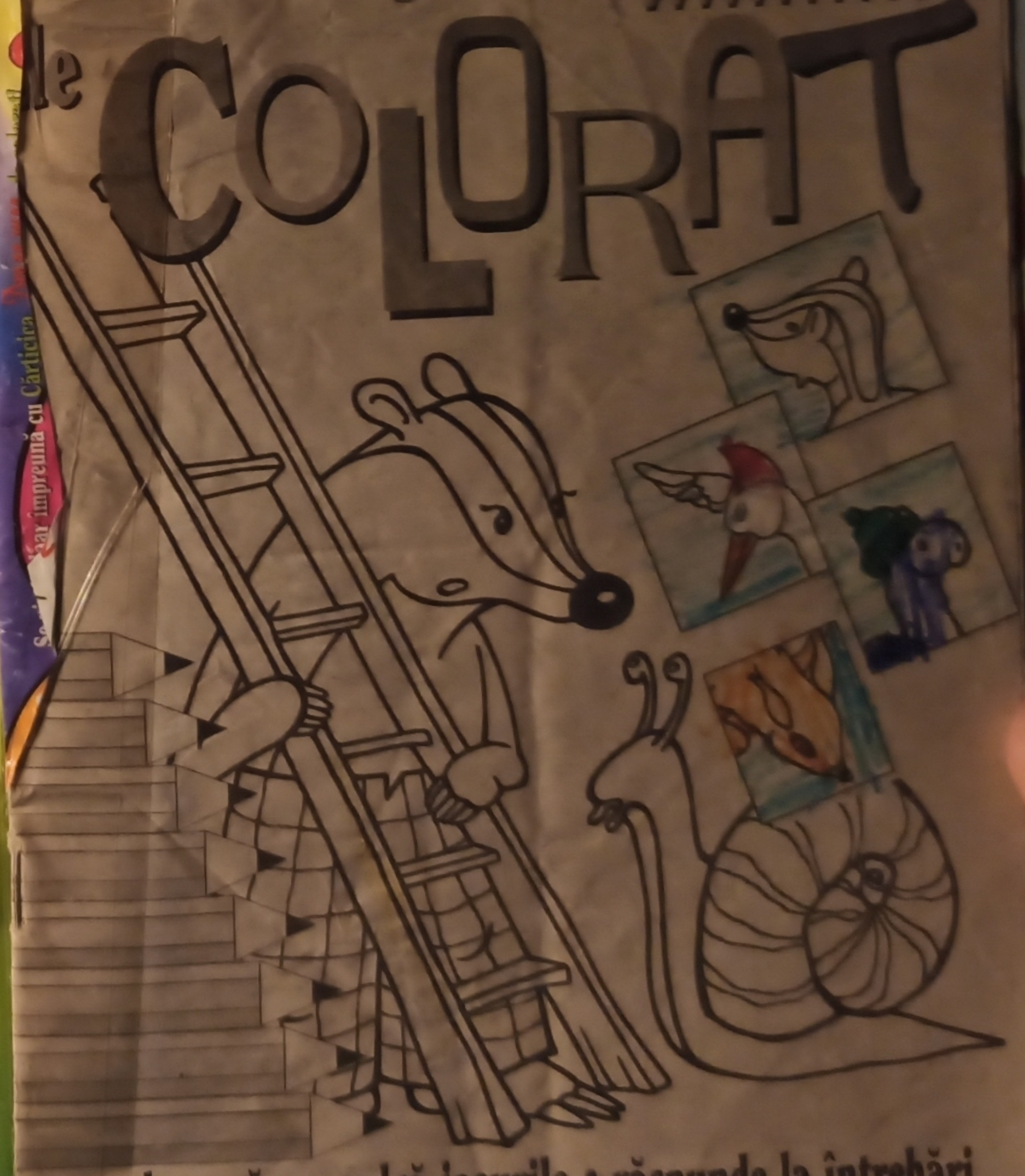
ABONAMENTE
Mihaela Avram, Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000
abonamente@burda.ro

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10, cod 010652,
sector 1, București
Corespondență: București OP 41 - CP 102
e-mail: dragamea@casalux.ro

Hubert Burda Media

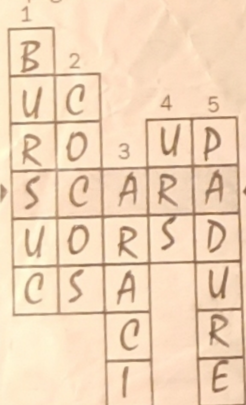
ISSN 1584-9112

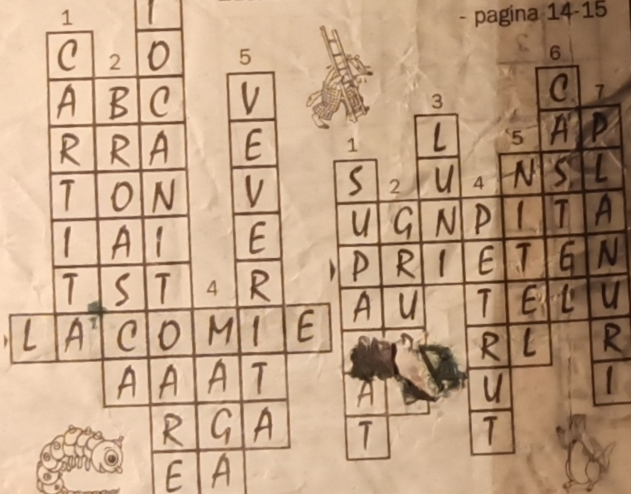
Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

Soluțiile jocurilor din Cărticica de colorat

Nu îți trebuie întotdeauna ce este gratis
- pagina 2-5

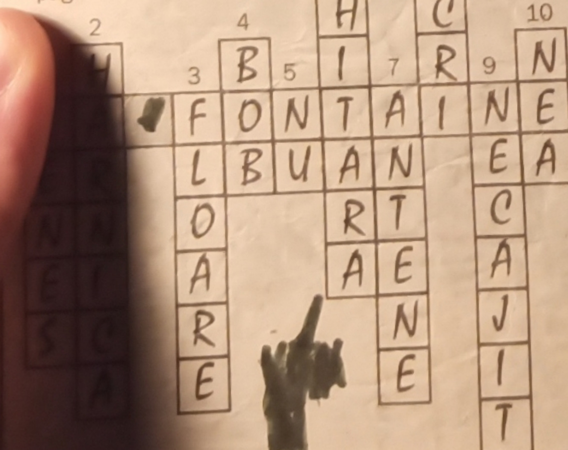
Răzbunarea lui Petruț
- pagina 14-15

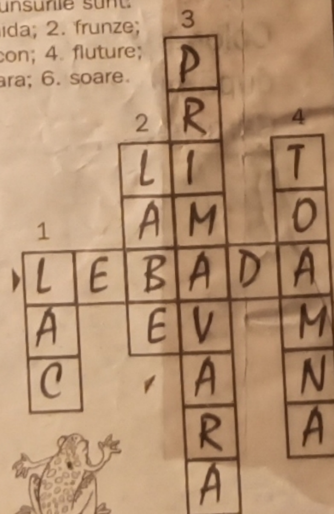
Ce mănâncă veverița?
- pagina 6-7
Răspunsurile sunt: a. alune; b. ghinde; c. nuci

Cuvinte în spirală
- pagina 8
Răspunsurile sunt: 1. omida; 2. frunze; 3. cocon; 4. fluture; 5. vara; 6. soare.

Cine e?
- pagina 13

Greierele și furnica
- pagina [illegible]

Vara

Poezie trimisă de educ. **Botezatu Floarea Nina**, sat Olteanca, com. Segarcea Vale, jud. Teleorman

Soarele de dimineață
M-a atins ușor pe față
Să m-anunțe că în țară
A sosit dorita vară.

Mult m-am bucurat atunci
C-or să fie fructe dulci,
Maci în lanuri aurii
Și cântec de ciocârlii.

Va veni vacanța mare
Și voi merge la plimbare,
În pădure la răcoare
Sau mă voi bronza la mare.

poezii mici pentru pitici

Vacanța

de **Luminița Toia**

A venit vacanța!
Unde să mă duc?
N-am nici o idee...
Vai, ce balamuc!

Unde-i geamantanul?
Nici cerceii nu-s.
Toată garderoba
E cu josu-n sus...

Cred că plec la munte
Să stau sub un pom
Sau sub bradul verde,
Să respir ozon...

Sau mă duc la mare.
Ca să stau întinsă,
Bronzată de soare
Pe plaja încinsă.

Hai, să plec odată
Și o să văd în drum.
Iau o hotărâre,
O să văd eu cum.

Dar voi pierde trenul,
Simt că nu mai pot!
Repede un taxi,
La aeroport!

ghici ghicitoarea mea

Acum, vara, ea se coace,
Roșie-n obraji se face.
O mănânci și-i tare bună
Și îi zice chiar...

(Căpșună)

Scara

Bursucul Aurică se plimba tacticos prin pădure aruncând priviri agere în dreapta și-n stânga în speranța că va găsi ceva de agonisit. Nu că i-ar fi lipsit ceva anume, dar Aurică era un bursuc tare strângător și orice ar fi găsit, cât de cât în bună stare, era binevenit. Nu mai departe de ziua precedentă găsise o cutie goală de carton în care își pusese ciupercile pe care le strânsese cu o zi înainte.

Și tot umblând el așa, se trezi în rariștea din marginea pădurii, acolo unde își făcea meseria de tâmplar Grigore, ursulețul cafeniu.

Ia să trec eu pe la ursuleț, gândi Aurică, poate îmi dă niște araci pentru grădina mea de căpșuni. Zis și făcut!

Îl găsi pe Grigore în mijlocul unei păduri de scări pe care le privea mulțumit. Avusese o comandă zdravănă de la găinile din satul apropiat. Își făcuseră cotețe noi, cu etaj și acoperișuri țuguiate, și acum aveau nevoie de scări, căci, după cum bine știm, găinile nu zboară și pe deasupra mai sunt și leneșe.

-Bună, Grigore! zise voios Aurică, trezindu-l pe ursuleț din visarea cu care privea scările.

-Să trăiești! îi răspunde Grigore. Ce vânt te aduce pe-aici?

-Mă plimbam și eu așa și m-am gândit să-ți fac o vizită, răspunse Aurică, rotindu-și ochii prin atelier, doar, doar o găsi ceva de trebuință și de care Grigore să nu aibă nevoie.

-Bucuros de vizită! Să te servesc cu ceva?

-Nu mulțumesc, am servit masa, răspunde politicos bursucul, dar cu scările astea ce faci?

-Mi-au comandat găinile mai multe, și ursulețul îl puse la curent pe Aurică cu mersul afacerii.

-Dar sunt bune scările astea, îl lăudă Aurică.

-Bineînțeles, se fuduli Grigore și dintr-o pornire de cumsecădenie îl întrebă pe Aurică: nu vrei și tu una?

Bursucului nu-i trebuia, dar, cine știe, dacă o dădea mai ieftin...

-Și cam cât costă una? întrebă el așa-ntr-o doară.

-Nu costă nimic! Sunt bucuros că am făcut o afacere bună, că ți-o dăruiesc. Alege-ți una.

Lui Aurică i se aprinseră ochii. Auzi, gratis! Ce chilipir! Și fără să se gândească ce ar putea face cu o scară de coteț zise:

-Mulțumesc foarte mult, pe care mi-o dai?

-Alege-ți una, îl îndemnă Grigore într-un acces de mărinimie.

Aurică nu stătu mult pe gânduri, deja o ochise pe cea mai mare și dacă era gratis de ce să nu profite...

-Uite-o pe aia de-acolo, arătă el spre cea mai mare.

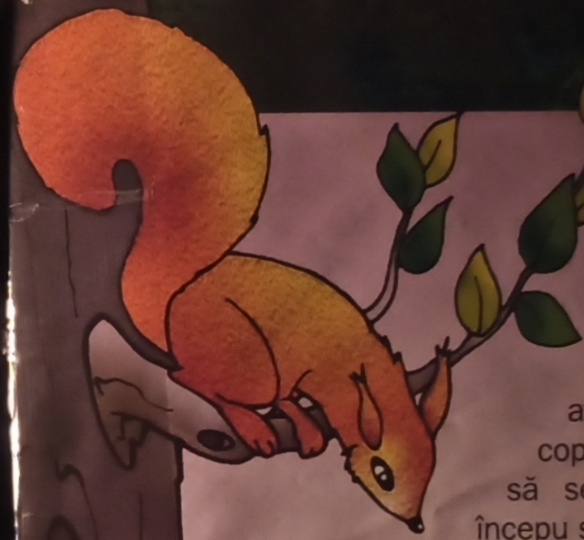
-Aia o făcusem pentru Cocoș, dar dacă ți-am promis, ia-o!

Aurică nu mai zăbovi la taclale, mulțumi frumos, luă scara în cârcă și pe-aci ți-e drumul!

Făcu el vreo câtiva pași și își dădu seama că scara e cam grea, dar nici nu se gândea că ar putea-o da

înapoi sau că ar lua una mai mică. Era atât de bucuros de împrejurare că nici prin cap nu-i trecea cum va folosi scara.

După un timp, ostenit de atâta cărat, propti scara de un copac și se așeză pe un ciot ca să se odihnească. Abia atunci începu să se întrebe ce ar putea face cu scara. De urcat nu avea unde să urce, căci vizuina era la poalele unui dâmbuleț acoperit cu iarbă.

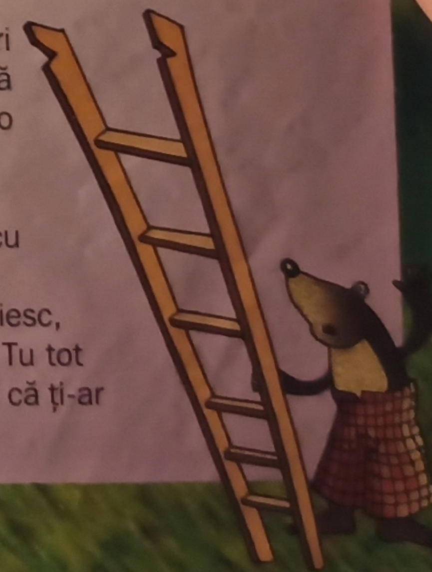
În grădinița lui de căpșuni nu avea unde s-o pună și nici măcar unde s-o proptească, să o vândă nu avea obraz, căci era cadou, dar să o ducă înapoi nici vorbă. Poate o fac și eu cadou mai departe să mă pun bine cu vreun vecin. Nu era prea frumos să facă un cadou dintr-un cadou, dar decât s-o lase în pădure, căci asta ar fi fost singura soluție, tot mai bine s-o dăruiască. O înșfăcă în spate și oftând și transpirând începu să colinde pădurea.

Tot umblând așa, zări Veverița și se gândi că dacă umblă prin copaci i-ar fi bună o scară.

-Bună ziua, Veverițo!

-Bună, Bursucule! Ce faci cu scara aia?

-M-am gândit să ți-o dăruiesc, intră Aurică direct în subiect. Tu tot umbli prin copaci, cred că ți-ar trebui o scară.

-O scară? se miră Veverița. Tu ai văzut cum mă cațăr eu prin copaci? Mă vezi târând o scară după mine? Mulțumesc frumos pentru intenție, dar nu! și dispăru în frunzișul des.

Aurică oftă, își luă scara la spinare și-o porni mai departe.

Cum mergea el așa, gânditor, se împiedică de mușuroiul Cârtiței.

Aceasta auzind zgomote ieși din mușuroi cu ochii mijiți de lumina zilei și îl zări pe Aurică ce se ținea de scară și scara de el.

-Ce-i zgomotul ăsta, Aurică? se indignă Cârtița. Chiar n-ai loc pe unde să treci de te-ai împiedicat de mușuroiul meu?

-Aaa, săru' mâna, scuză-mă, eram gânditor și, știi, când ești gânditor și te gândești..., începu să se bâlbâie Aurică. De altfel la tine veneam, îi dădu lui prin cap o explicație și totodată și o soluție, mă gândeam că ți-ar trebui o scară și ți-am adus-o.

-Unde să mă urc cu ea? se miră Cârtița. Eu, după cum bine știi, trăiesc sub pământ, sap galerii și așa mai departe. Ce să fac cu o scară?

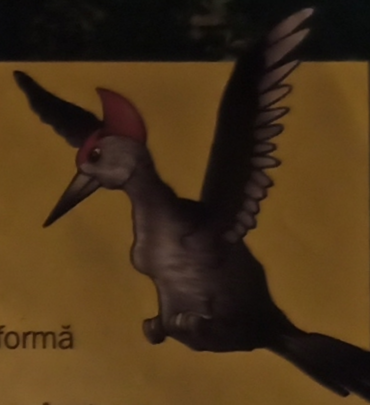
-Poate vrei să te urci într-un copac, insistă Aurică. Știi, propteşti scara, te urci și de acolo, de acolo..., nu mai știu el să improvizeze.

-Urcă-te tu! și Cârtița dispăru supărată în mușuroi.

Da, chiar, dar unde să mă urc, se trezi din nou Aurică la realitate. Și-o porni mai departe, când deasupra capului auzi un fâlfâit de aripi. Ridică ochii și zări Ciocănitoarea, care tocmai se agățase de trunchiul unui copac și ciocănea conștiincioasă scoarța acestuia.

-Hei, Ciocănitoareo, strigă Aurică, vino să-ți spun ceva...

Ciocănitoarea se opri din lucru și se uită la Bursuc, cum stătea el acolo proptind scara.

-Ce vrei să-mi spui? se interesă ea.

-Voiam să-ți fac un cadou, o informă Aurică.

-De când faci tu cadouri? Tu doar strângi tot felul de ciurciubeie de ți s-a dus vestea în toată pădurea, și Ciocănitoarea își luă zborul spre alt copac.

Aurică rămase pe gânduri. Oare așa gândeau ceilalți despre el? E adevărat că-i place să strângă tot felul de lucruri, ba chiar voia să-și construiască o magazie pentru ele, dar să i se ducă vestea pentru asta... La urma urmei strângea tot felul de lucruri cu gândul că poate odată și-odată o să-i trebuiască. Numai scara asta buclucașă nu are unde s-o pună.

Cum gândea el așa și aproape că se întristase la gândul că e privit în felul ăsta de locuitorii pădurii, printre firele înalte de iarbă își făcu apariția Broasca Țestoasă.

-Bună ziua, Bursucule, ce ești așa încruntat? Văd că ai o scară foarte frumoasă. A fost scumpă?

Aurică uită să mai răspundă la "Bună ziua" de supărat ce era.

-Scumpă, nescumpă, ce te interesează? răspunse el îmbufnat, dar deodată se lumină la față.

-Îți place? întrebă el.

-E frumoasă, conveni Țestoasa.

-Ți-o dăruiesc! exclamă Aurică.

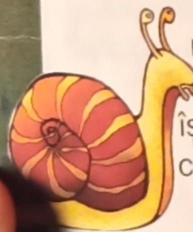

-Ești drăguț, dar ce să fac cu ea?

-O duci la tine acasă și ai și tu o scară să te urci să repari acoperișul, încercă Aurică să-i arate utilitatea.

-Pe ce casă, ești năuc rău, eu casa o port cu mine! Cum vrei să-mi repar acoperișul? Ăsta nu-i în toate mințile, gândi Țestoasa și se grăbi să se îndepărteze fără să-și mai ia ziua bună.

Aurică se uită trist în urma ei. Auzi ce prostii am ajuns să spun! se necăji el. De scara asta n-o să scap niciodată. Ce mi-o fi trebuit să mă lăcomesc? Precis Ursul și-a bătut joc de mine. Bineînțeles, Grigore auzise de meteahna Bursucului și se hotărâse să-l lecuiască. Dar să-l pună să care o scară toată pădurea, asta era prea de tot! Nu, nu, degeaba încerca să dea vina pe alții, era lacom și nechibzuit, ce mai încolo și-ncoace. Simțea că i se urcă sângele la cap...

Și în clipa aia, de după un brusture, apare melcul poreclit Alifie - nu știu de unde-i venea porecla asta - și văzându-l pe Aurică cum își contemplă scara încercă să-i facă un compliment.

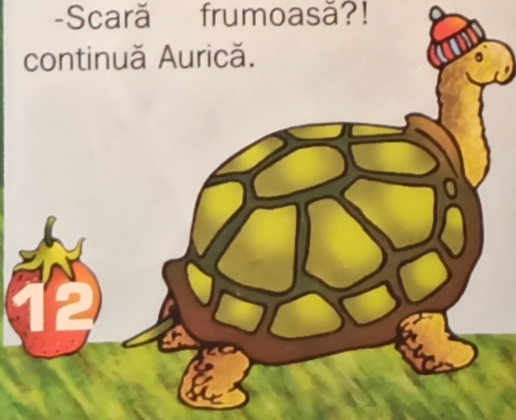
-Ce scară frumoasă! exclamă el.

Asta era prea mult pentru Aurică.

-Cine ți-a spus că e frumoasă, izbucni el. E o urâțenie, o pacoste, o..., o..., se înecă el de indignare în timp ce Alifie nu știa cum să-și ia tălpășița mai repede. Așa, cu repezeala melcului...

-Scară frumoasă?! continuă Aurică.

O să râdă toată pădurea de mine... O distrug, o fac praf și trântind scara de pământ începu s-o calce în picioare. Nimeni nu vrea o scară în pădurea asta! Eu m-am găsit mai cu moț! O fac bucățele! și continuă să sară încercând să o rupă.

Era atât de furios pe el, pe Urs, pe toată pădurea, încât nici nu-l zări pe Grigore ce apăruse pe după tufișuri.

-Văd că nu-ți place scara mea, îl trezi el pe Aurică la realitate.

-Ba nu... ba da... stai să vezi..., se încurcă Aurică prins asupra faptului.

-Ei, lasă că știu ce s-a întâmplat, îl liniști Grigore. Am vrut să te pedepsesc pentru că ți s-a dus vestea că ești apucător și lacom. Acum poate te-oi lecui de acest obicei, și ridicând scara o luă sub braț și se întoarse de unde venise. Doar din tufișuri se mai auzi un mormăit:

-Știam de la început că n-ai ce face cu scara...

Aurică trecuse de la supărare, la sperietură și apoi la ușurare.

Ce bine era fără scară... Într-adevăr, se lăcomise pentru că era gratis, dar acum înțelegea că lucrurile nu stau tocmai așa și ce-i gratis nu întotdeauna îți e și de trebuință. Așa gândea Aurică în timp ce sărea într-un picior. Apoi o porni la goană spre vizuina lui. Va arunca toate lucrurile care nu-i trebuiau și pe care le adunase degeaba în decursul vremii. Dar unde să le arunce? Știți, ecologia... Altă problemă...

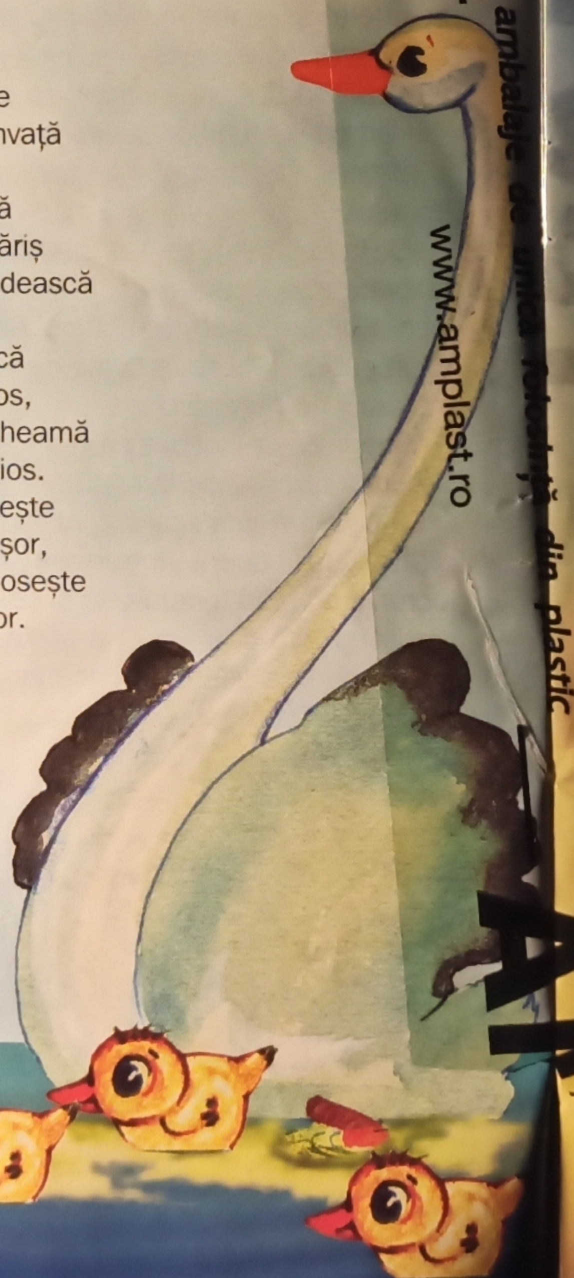
Luminița Toia

Lebădа

Poezie trimisă de **Alina Unitu**, loc. Tulcea

Printre trestiile-nalte
Mândra lebădă-și învață
Puișorii să înoate.
Cu atenție veghează
Nu cumva prin stufăriș
Ochi haini să îi pândească
Puișorii pe furiș.
Grațioasă ea-și ridică
Gâtul lung și mlădios,
Ghemotoacele își cheamă
Cu glas dulce și duios.
De culcare-i pregătește
Printre puf în cuibușor,
Când Moș Ene poposește
Peste baltă încetișor.

Copilul și veverița

Poezie trimisă de educ. **Botezatu Floarea Nina**, sat Olteanca, com. Segarcea Vale, jud. Teleorman

-Spune, veveriță, spune
Ți-ar plăcea să-ți dau alune?
-Chiar acum le-am terminat,
Însă nu m-am săturat.
-Poftim una, două, trei.
Îți ajung? Poate mai vrei?
-Patru, cinci, chiar șase aș vrea,
Chiar acum mi le poți da?
Dacă n-ai și de ești bun,
Hai, arată-mi un alun!
Să mănânc pe săturate
Și să mai pun și deoparte.

Se împacă sau nu?

Știți cu toții de cearta dintre Greiere și Furnică. Însă anul acesta Greierele s-a hotărât să facă ceva ca să o împace pe furnicuța cea harnică. Găsește diferențele dintre cele două desene.

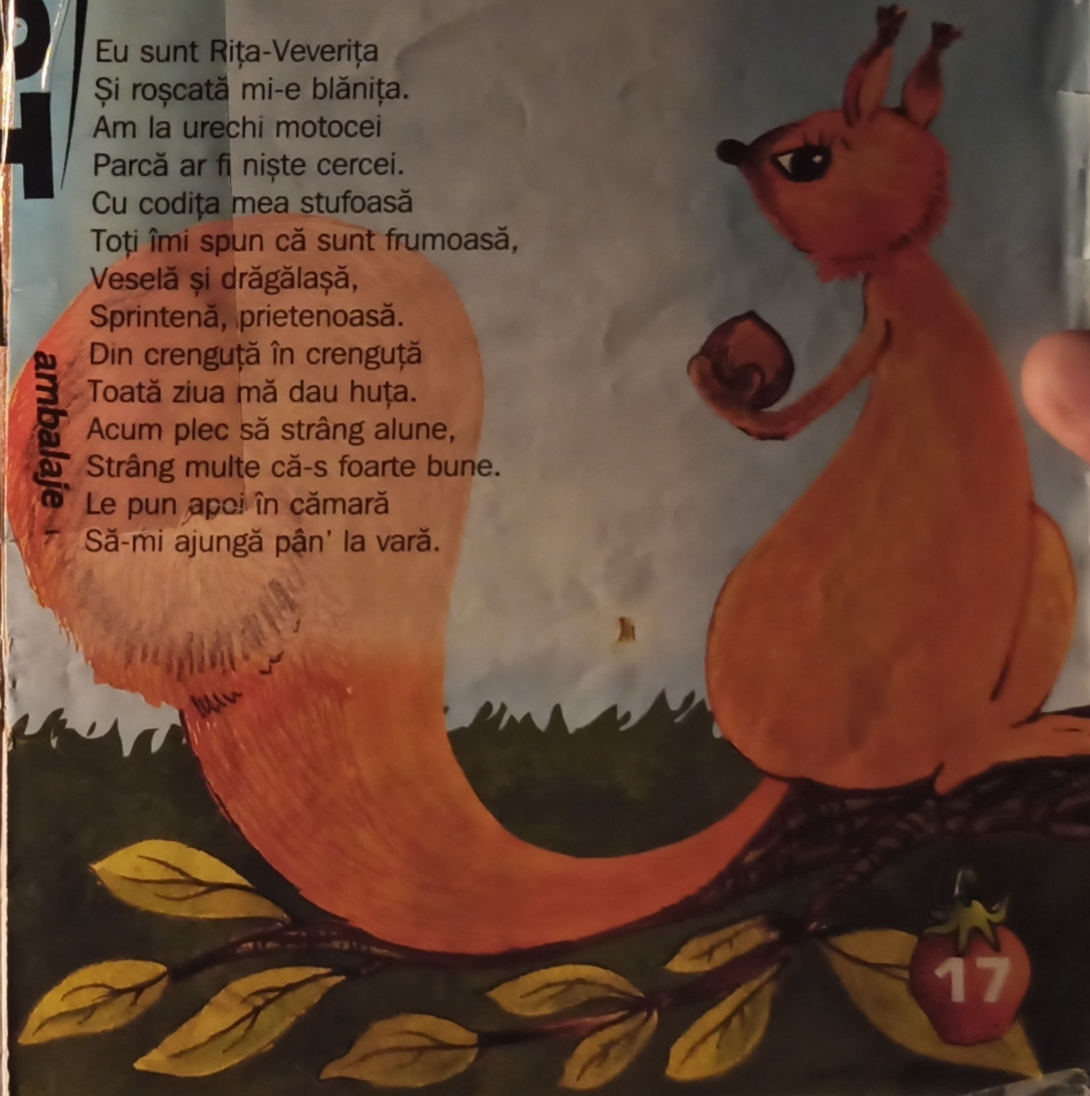
Găsești soluția în numărul viitor al Cărticelei!

Rița-Veverița

Poezie trimisă de educ. **Botezatu Floarea Nina**, sat Olteanca, com. Segarcea, jud. Teleorman

Eu sunt Rița-Veverița
Și roșcată mi-e blănița.
Am la urechi motocei
Parcă ar fi niște cercei.
Cu codița mea stufoasă
Toți îmi spun că sunt frumoasă,
Veselă și drăgălașă,
Sprintenă, prietenoasă.
Din crenguță în crenguță
Toată ziua mă dau huța.
Acum plec să strâng alune,
Strâng multe că-s foarte bune.
Le pun apoi în cămară
Să-mi ajungă pân' la vară.

Gărgărița

de **Luminița Toia**

Azi, plimbându-mă-n grădină
Am zărit pe-o tulpiniță,
Lâng-o floare de sulfină
Alergând o gărgăriță.

Pare foarte serioasă,
Cât de sprintenă se mișcă!
Nici urâtă, nici frumoasă
E doar roșie și mică.

Ba, dacă mă uit mai bine,
Încă aș avea a spune
Are patru, cinci buline
Înnegrite cu cărbune.

S-a oprit din zor o clipă
Parcă m-ar fi ascultat
Și-a scos aripile-n pripă
S-a întors și a... zburat!

Nu mă așteptam, micuțo,
Să ai aripi sub cojoc.
Îți mărturisesc, drăguțo,
Nu mă așteptam deloc!

A făcut un cerc sau două.
S-a oprit; a obosit.
A băut un strop de rouă,
A oftat și-a adormit.

Parc-a sforăit o clipă,
Poate-a fost doar un strănut.
Nu cred, cât e ea de mică.
Hotărât, mi s-a părut!

Ce să facă o fetiță
Să nu fie ispitită
Să trezeasc-o gărgăriță
Care doarme liniștită?

Răzbunarea lui Petruț

Poezie trimisă de inst. **Cristina Ungureanu**,
Grădinița cu program prelungit nr. 3, din Câmpulung Muscel

Azi Petruț e supărat
Stă pe scaun bosumflat.
Nu se joacă, nu vorbește,
Dar în mintea lui croiește
Planuri mari de răzbunare
Pe-un coleg din grupa mare.

Luni i-a mâzgălit desenul,
Marți i-a dărâmat castelul.
„Ei, așa nu se mai poate!",
Vrea să se răzbune, frate!
„Trebuie să-i vin de hac,
Însă ce-aș putea să fac?
Pot să-l bat, să îl fac măr
Și să-l trag nițel de păr...".

Însă Dana, ștrengărește,
La ureche îi șoptește:
„-Decât să stați supărați,
Mai bine vă împăcați!".
„Da, ideea nu e rea...
Ce-ar fi dacă l-aș ierta?
O să-mi fac, pe cât se pare,
Prieten la grupa mare!".

Brotăcelul zburător

Rezumatul capitolelor precedente

Felix fusese prins de Șoimul Împăratului, dar salvat de Prințesă, care îl credea Prințul Fermecat transformat în broască.

Acum Felix trăia în havuzul din grădina palatului, unde era copleșit de atențiile Prințesei, spre supărarea cățelului acesteia. Luchi, șoricarul, dorea foarte mult ca Felix să plece de acolo și promisese să-l ajute pe brotăcel.

În sfârșit, în seara cu pricina, Felix se întâlni cu Buhi, bufnița ce trăia în turnul castelului, și aceasta, folosind un coș împletit din iarbă, luă brotăcelul și dispăru cu el în noapte.

Ultima parte

Felix purtat de Buhi încercă să străbată cu privirea întunericul dens ce înconjura pădurea peste care zburau. Trecuse destul timp și nu schimbaseră o vorbă.

Brotăcelul oricum nu avea chef și stătea cu inima cât un purice de frică să nu se desfacă sau să se rupă coșulețul în care era purtat de Buhi, iar Buhi nu vorbea prea mult din firea ei.

Au zburat toată noaptea și Felix nu-și dădea seama încotro.

Atunci când ajunsese la castel, parcă nu zburase așa de mult. Începuse să se crape de ziuă și Buhi continua să zboare. Brotăcelul fusese tentat de câteva ori să întrebe încotro zburau, dar nu îndrăznea să tulbure bufnița morocănoasă.

Se făcuse de-a binelea ziuă, când Buhi se hotărî să cârâie.

- O mai fi mult de zburat?

- Cred că-i mult, îndrăzni Felix, care constatase că zburau în direcția opusă de unde venise.

- Adică, cum?

- Adică, trebuie să ajungem de partea cealaltă a pădurii. De acolo am venit, sau am zburat eu... murmură Felix.

- Și de ce n-ai spus până acum? se stropși bufnița.

- Păi, credeam că știi ce faci, o înfruntă Felix.

- Știi ceva, se înfurie Buhi, după ce că zbori fără permis, acum te dai și mare navigator! Hai să ne-ntoarcem!

Asta cu “hai să ne întoarcem” nu-i plăcu de fel brotăcelului.

Bufnița părea că avea timp de pierdut, iar el era flămând mort. Nici măcar nu avusese grijă să-și ia cu el o felie de tort, tot ar fi fost ceva.

Cum se legăna el așa gânditor în coșulețul purtat de Buhi, fu trezit de exclamația acesteia:

- Uite, am ajuns!

- Sper că nu-mi dai drumul de aici de sus? se nelinişti Felix.

- Păi, eu aşa aveam de gând, glumi Buhi bucuroasă că găsise totuşi locul unde avea întâlnire cu bursucul.

După câteva cercuri făcute deasupra arborilor, bufniţa se lăsă lin în mijlocul unui luminiş.

Felix coborî fericit din coşuleţ.

- La revedere, hârâi Buhi, şi sper să ajungi cu bine acasă. Eu nu mai stau căci s-a făcut ziuă şi nu-mi prea place să zbor în lumina soarelui.

- Rămâi cu bine şi mulţumesc, strigă Felix în timp ce bufniţa îşi luă zborul. În ceea ce priveşte revederea, Felix nu şi-o dorea deloc.

Şi cum stătea el aşa în mijlocul luminişului auzi foşnet printre ierbu Speriat, se tupilă după o ferigă. Şi iată, păşind greoi printre tufişuri, îşi fă apariţia bursucul. Spre uimirea brotăcelului, Bubu, după cum îşi amintea ca-l cheamă, se sprijinea într-un baston.

Cu ăsta nu ajung eu prea departe, se gândi Felix. După cum merge fac vr trei zile până la râu. Apoi gândul îi zbură fără să vrea la numele bursucului: Bubu. Parcă ar fi nume de şef de trib. Nu comentase asta la vremea respe tivă, dar acum aproape că-l pufni râsul, uitând de situaţia în care se a

Bubu? Hotărât lucru, Felix avea ceva cu numele celor pe care-i cunoştea.

Apoi se trezi! De asta avea el timp acuma, să comenteze nume ca Maricica, Buhi, Bubu...?

- Unde eşti, broscoiule? pufni Bubu cu glas piţigăiat contrastând cu înfăţişarea lui dolofană.

Şi ăsta-mi spune broscoi, se enervă Felix, dar nu spuse nimic şi ieşi dintre frunzele de ferigă.

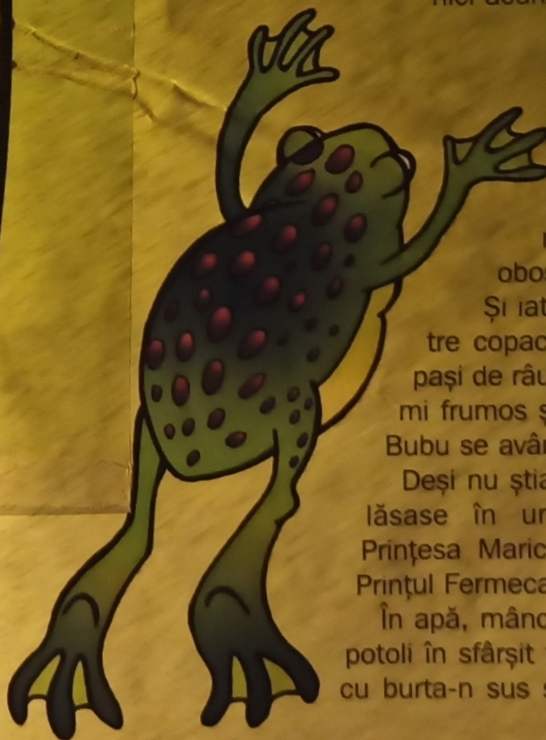
- Bună ziua! Dumneavoastră sunteţi domnul Bubu? încercă brotăcelul să fie politicos, deşi îl pufnea râsul.

- Bună ziua, dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Felix, i-o întoarse Bubu uitând că acum câteva clipe îl strigase broscoi.

- Bine, să mergem căci nu am prea mult timp, trebuie să particip la Crosul Pădurii, şi Bubu o luă la picior sprijinindu-se în baston.

Felix ţopăia pe lângă el ascultându-i sporovăiala.

- Am fost mare alergător, până la accident, cred că v-a povestit Luchi. Dar nici acum nu mă dau bătut.

- Da, da, îi aprobă Felix, deşi nu auzise niciodată de accident şi acum într-adevăr abia ţinea pasul cu Bubu. Bursucul mai povesti ceva, cu o vulpe, cu un şoarece de câmp şi cu o greblă, dar Felix nu-i mai putea urmări poveştile fiind obosit şi lihnit de foame.

Şi iată că o panglică albastră sclipi printre copacii care se răriseră. Felix era la doi paşi de râu. Îşi luă rămas bun în grabă, mulţumi frumos şi fără să mai aştepte răspunsul lui Bubu se avântă în apă.

Deşi nu ştia unde-l va duce râul, era fericit că lăsase în urmă pădurea, castelul, Prinţesa Maricica şi toată tevatura cu Prinţul Fermecat.

În apă, mâncare de ajuns. După ce-şi potoli în sfârşit foamea, Felix se întoarse cu burta-n sus şi se lăsă purtat de apă.

Soarele care se ridicase între timp îl mângâia cu razele sale. Aproape ațipise când ceva lovi apa ridicând stropi multicolori.

Felix privi buimac în jur, când încă un proiectil atinse fața apei ridicând o coroană de stropi. Se auziră râsete și încă o piatră, căci pietre erau, lovi apa foarte aproape de brotăcel. Acesta se scufundă rapid apucând să mai vadă cu coada ochiului niște copii care aruncau cu pietre în el.

Ce răi, gândi Felix înotând pe sub apă până când râsetele copiilor se pierdură în depărtare. Apoi ieși la suprafață și privi în jur. Minune! Recunoscu locurile dându-și seama că nu era departe de balta unde-și avea casa.

Înotă voinicește, ieși pe mal și începu să țopăie fericit. Nici n-o observă pe Coța-Coța care-l privea drăgăstos din marginea stufărișului.

- Coța-Coța! strigă Felix care zări în sfârșit coțofana.

- Felix! exclamă și Coța-Coța. Bine-ai venit! Ce îngrijorată am fost...

Aproape se lăsase seara când Felix terminase de povestit întâmplările prin care trecuse.

- Acum te las să te odihnești, zise Coța-Coța într-un târziu.

- Mai vorbim și mâine, o asigură Felix.

- Neapărat, voi veni de dimineață, spuse coțofana. Și în timp ce își luă zborul mai întrebă:

- Ai nevoie de ceva să-ți aduc mâine?

- Nu, mulțumesc, am de toate! Poate doar dacă ai vrea..., ezită Felix, niște pene, poate îmi mai fac aripi...

Dar Coța-Coța se făcu că nu aude și se pierdu printre vârfurile copacilor.

SFÂRȘIT

Luminița Toia

Curățenia de vară

de **Luminița Toia**

Furnicarul se agită
Și furnicile-și prepară
Mături și fărașe pentru
Curățenia de vară.

Au mutat agoniseala
Din cămară în cămară,
Ca să poată face-n tihnă
Curățenia de vară.

Prin tunelele ascunse
Se tot urcă și coboară
Că e multă treabă pentru
Curățenia de vară.

Ce se-ntâmplă-aicea, frate?
Se întreabă un bondar,
Că așa o tevatură,
Zău, că am văzut mai rar...

Facem loc pentru la toamnă
Nu putem lăsa afară,
Îi explică o furnică,
Tot ce-om strânge peste vară.

Primul meu desen

Poezie trimisă de prof. **Anastasia Dumitru**, loc. Constanța

Primul meu desen
E-un elicopter.
Vreau să urc în el
Ca să zbor la cer.

Dar îl văd pe soare
Care-mi stă în cale:
Nu zbura prea sus
Că elice nu-s.

În loc de motoare
Ai desenat picioare,
Nu seamănă defel
C-un elicopter.

Mai așteaptă un pic...
Încă ești prea mic,
Ca să zbori spre mine
Exersează bine.

Soluțiile jocurilor din numărul trecut

Care sunt cozile lor?
pag.17

Soluțiile sunt:
1-11, 2-9, 3-7, 4-12, 6-10, 9-2, 12-4, 5-8.

Chitara greierașului
pag.33

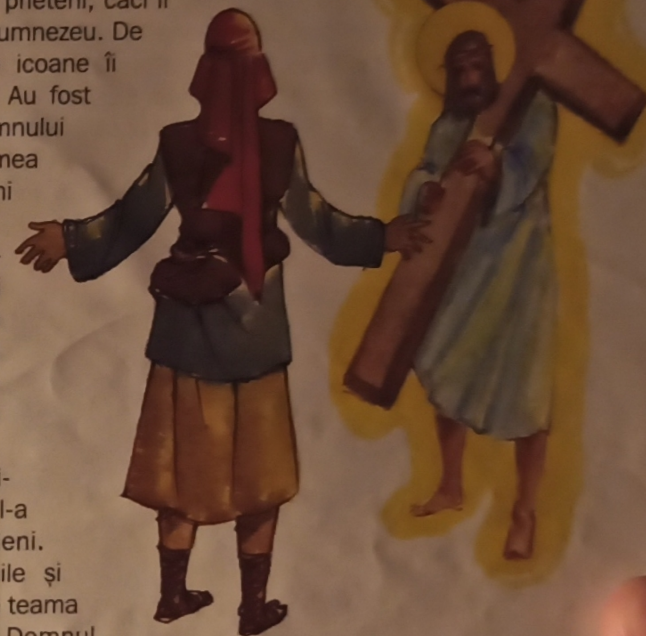
Cum ajunge la rădăcină?

Viermișorul s-a săturat să mănânce doar frunze și tare ar gusta o rădăcină! Dar cum să ajungă la ea? Îi ajuți tu?

Găsești soluția în numărul viitor al Cărticelei!

poveste religioasă

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

În ziua de 29 iunie a fiecărui an îi sărbătorim pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel. Deși s-au văzut doar de câteva ori în viața lor, cei doi apostoli au fost foarte buni prieteni, căci îi apropia iubirea lor pentru Dumnezeu. De aceea, în cele mai multe icoane îi vedem adesea îmbrățișați. Au fost cei mai mari apostoli ai Domnului și au călătorit prin toată lumea pentru a-i aduce pe oameni la credința creștină.

Pe Sfântul Petru îl cunoaștem mai bine. El și fratele său Andrei au fost la început niște pescari săraci până când Domnul Iisus i-a chemat să-i facă pescari de oameni, adică apostoli. Petru a fost un fel de mai-mare peste apostoli, căci l-a urmat pe Iisus pretutindeni. Când s-au petrecut Patimile și Învierea Domnului, Petru, de teama iudeilor, s-a lepădat de Domnul spunând celor care îl învinuiau că nu-l cunoaște pe Iisus. Dar a fost iertat de Domnul după Înviere și a primit de la El o misiune grea: să călătorească prin lume și să vorbească oamenilor despre învățătura creștină. Petru și-a îndeplinit misiunea cu mare dăruire. El a întemeiat multe biserici și i-a botezat în dreapta credință pe mulți păgâni. Era iubit de creștini, dar avea și mulți dușmani care îi doreau moartea. Iată cum și-a găsit el sfârșitul.

Aflat în Roma, unde îi învăța și îi îndruma pe creștini, Petru a aflat că împăratul roman Nero îl ura de moarte și voia să-l prindă. Prietenii săi l-au rugat cu lacrimi să fugă din oraș ca să se salveze. Petru i-a ascultat, înduplecat de durerea lor. Dar, în timp ce părăsea orașul, pe drum i s-a întâmplat o minune. Lui Petru i s-a arătat Însuși Domnul Iisus, foarte trist și purtându-și crucea în spate.

-Unde mergi, Doamne? L-a întrebat Petru.

-Mă duc la Roma să mă răstignesc din nou, i-a răspuns Mântuitorul și s-a făcut nevăzut.

Atunci Petru s-a oprit din drumul său și a înțeles că Domnul era trist pentru că lui i-a fost frică și fugise de împărat, așa că s-a întors în oraș. Oamenii împăratului l-au prins și l-au răstignit pe o cruce cu capul în jos. Așa și-a găsit el sfârșitul, într-o zi de 29 iunie, îndurând aceeași suferință ca și Domnul Iisus. În aceeași zi, în altă parte a Romei, Sf. Apostol Pavel murea și el pentru credința sa, prin tăierea capului din ordinul împăratului.

Dar cine a fost Sf. Pavel și cum a ajuns el cel mai mare apostol al Domnului? Haideți să aflăm împreună! Pavel nu a fost un om simplu și sărac ca Petru.

Dimpotrivă, se trăgea dintr-o familie de iudei foarte bogați și primise o educație aleasă. Pe atunci îl chema Saul. Ținea mult la credința și legea lui evreiască, de aceea era foarte pornit împotriva creștinilor. A fost printre cei mai mari asupritori și prigonitori a ucenicilor Domnului și ai primilor creștini. El îi urmărea în orașele și satele prin care propovăduiau ca să-i prindă și să-i omoare. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat să continue așa, pentru că știa că Saul era un om ales și puternic în credința sa, dar neștiutor. Iată cum l-a adus Dumnezeu pe Saul la credința creștină.

Însoțit de câțiva soldați, Saul plecase de la Ierusalim la Damasc să dea de urma unor creștini și să-i pedepsească. Pe drum i s-a întâmplat ceva incredibil. S-a simțit deodată înconjura de o lumină puternică și a auzit o voce:

-Saul, de ce m prigonești?

-Cine ești tu, Doamne? a întrebat el țintuit locului de spaimă.

-Eu sunt Iisus, Fiul lui Dumnezeu, pe care tu Îl prigonești, a răspuns vocea.

-Și ce îmi poruncești să fac? a mai întrebat el.

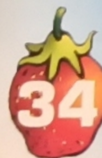
-Du-te în oraș și ți se va spune.

Soldații care îl însoțeau erau și ei nedumeriți, că auziseră vocea, dar nu va zuseră pe nimeni. Au fost mai înspăimântați când a descoperit că din cauza acelei lumi orbitoare Saul își pierduse vederea. A petrecut câteva zile rugându-se în casa un creștin, iar apoi s-a botezat în credința creștină primind numele de Pavel. În momentul botezului ochii săi au putut din nou să vadă lumina zilei. De atunci, Pavel a devenit un mare apostol al lui Hristos.

Nimănui nu-i venea să creadă, nici măcar ucenicilor lui Iisus sau foștilor săi soldați, că acel înfocat asupritor al creștinilor îi învăța acum el însuși pe oameni cum să devină buni creștini. Pavel și-a făcut repede mulți dușmani, dar s-a ferit de ei și a călătorit mult prin lumea întreagă propovăduind și săvârșind minuni. Într-una din călătorii l-a cunoscut și pe Sf. Petru, cu care s-a împrietenit și alături de care a pătimit pentru Hristos.

Tuturor copiilor care poartă numele Sfinților Apostoli, și anume Petru, Petruța, Pavel, Paul sau Paula, le spunem „La mulți ani!”.

Cristina Manea

Jocuri matematice:

Păsările

În pădure, la izvor
Au venit stoluri în zbor:
Douăzeci de rândunele,
Zece grauri printre ele,
Vrăbii în total sunt cinci.
Câte păsări sunt, ia ghici?

20+10+5= ?

Învață o rugăciune!

Ruga de mulțumire Tatălui Ceresc

Îți mulțumesc, Tată Ceresc!
Tu îmi dai puteri să cresc
Mi-ai dat părinți iubitori
Și pomi parfumați cu flori,
Îmi aduci pe pleoape zori
Și-mi dai stele-nvățători.

Trimisă de Maria Diaconu,
loc. Piatra Neamț, jud. Neamț